

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Рекао је браћо и сестре један свети човек, за три ствари Богу благодаримо. Што нас је створио као човека као разумно биће, а не као неразумну животињу. Што нам је дао да се родимо у Православном народу и да упознамо веру Православну. И што нам је дао да будемо Православни Хришћани у своме животу. За те три ствари треба Богу благодарити целог живота свога. И не само за то. Свети Апостол Павле каже и саветује: „На свему благодарите“. На свему! Па зар и онда кад нас гоне, кад нас мрзе, кад нас бију и убијају. Да и тада треба Богу благодарити. Јер каже на другом месту: „Вама се дарова не само да верујете у Господа Христа, него и да страдате за Њега“. Страдање за веру своју, за Господа Христа за истину Божију, за правду Божију, то је дар и милост Божија. И зато и треба на свему благодарити. И онда када смо здрави, и онда када смо болесни. Јер и једно и друго је у Божијим рукама, и када Бог процени да нам је нешто од тога корисно Он нам то даје.

Наш народ каже да је здравље највеће богатство. Људским очима гледано може тако да буде, у суштини није. Јер здрав човек, млад човек, пун себе и снаге своје, не мисли на душу своју, не мисли на Бога, не мисли на живот вечни. И њему његово здравље није на спасење. Али зато Господ има и другог начина да нас врати на пут прави, попусти слабост, попусти болест и то некада веома дуго боловање. Зашто? Да би смо имали прилику да схватимо своју немоћ људску, да схватимо своју пролазност, и што је најважније да се сетимо својих грехова које смо у животу чинили, да се док смо у овоме свету овде, у овоме животу покајемо, исповедимо грехе своје, добијемо опроштај и тако душу своју припремимо за живот вечни и за царство Небеско.

Колике и колике благодати Божије браћо и сестре, Господ излива на нас свакога дана, сваке ноћи, свакога тренутка, и на свакоме месту. Када би људски језик само Богу благодарио, не би требао да изговори ни једну другу реч, ништа друго сем благодарности Богу за

оно што нам је Он дао. А дао нам је много. Дао нам је себе. Налазимо се у светом Божићном посту, у време које је Црква одредила да постом и молитвом, светом Тајном покајања, исповести, припремамо душу своју и срце своје за сусрет са Богомладенцом Христом, да га примимо у своју душу. И још, дао нам је себе за храну и за пиће. „Ко једе тело моје и пије крв моју има живот вечни“ рекао је Господ. Он нам је дао свету Тајну причешћа, у којима поред све благодати своје даје и себе. И ми се тога недостојни удостојавамо ако се мало потрудимо, да припремимо себе да ту свету Тајну за примање Богочовека Христа у себе.

А сада браћо и сестре, да се вратимо мало у мислима у назад у историју, у историју од пре 2000 година, пре доласка Господа Христа у свет. Шта је тада у свету постојало? Шта је тада човеку могло да даде смисао његовог живота? Тада је у свету владала свејадица смрт. Земља је била једно непрегледно гробље, јер сви завршавали су у гробу и постали храна црвима. То није могао бити смисао живота човековог. Није Бог зато створио човека. Али и у смрт се одлазило кроз разне болести.

Ето чули сте данас у светом Јеванђељу, жена која је боловала дванаест година од болести течења крви, коју је она муку имала, коју срамоту пред људима, који трошак по лекарима јер каже све што је имала потрошила је на лекаре, али јој нису могли помоћи. Али и од болести има нешто чиме се болест завршава. Владала је смрт. Док је она са вером у Господа Христа прилазила од страга и дотакла се Његове хаљине, и уместо од свих других лекара добила исцељење од своје вере, долази неко од послуге кнеза Јаира који је дошао у посету Господу Христу да му саопшти да је његова кћер јединица од 12 година, болесна на самрти, и моли га да дође да је исцели. И Господ креће са мноштво народа око Њега, и онда та жена користу ту прилику и добија исцељење. Али у то време стиже порука кнезу Јаиру: „Кћи твоја умре, немој мучити учитеља да

долази“. Али Господ чувши то обраћа се Јаиру и каже: „Не бој се, само веруј“!

И иду даље ка кући његовој, кад су дошли, мноштво народа тамо сабрало се, кукњава, јаук, умрла девојка, млада... ко да не жали за тим. А Господ долази и каже: „Не плачите није умрла, него спава“. А они знајући да је умрла девојка почеше му се подсмевати, Његове речи изругивати. Али он уђе у собу где је девојка била, нареди свима да изађу, само остадоше родитељи. Прихвати умрлу девоку за руку и рече девојци: „Девојко, устани“! Као што ће касније свога пријатеља Лазара позвати из гроба: „Лазаре теби говорим, изађи напоље“! Тако и овде: „Девојко устани“ и она устаде. Не само жива, него и здрава. По чему то знамо? Па нареди родитељима: „Дајте јој да једе, у болести није дуго јела, дајте јој да једе“. То ће показати не само да је оживела, него и здравље добила, али се то није могло сакрити. Цео свет који је ту био сабран, моментално је сазнао за то велико чудо Божије.

Ето Господ је зато и дошао у овај свет и кроз неколико вакскрсења за свога боравка на Земљи. Сина наинске удовице, кћери Јаинове, и пријатеља Лазара. Он је показао да постоји живот вечни, да постоји нешто иза овога света, иза овога живота, да постоји иза гроба нешто. Да је гроб само врата која пролазимо и улазимо у други живот. Живот бесконачни, живот вечни. А то је потврдио и уверио све људе, својим славним Васкрсењем. Јер и он допусти и ако Бог у телу људскоме допусти, да га људи убију, да га разапну на крсту, да га сахране у гробницу, и да проведе у гробу три дана и трећи дан да Васкрсне. Да би људима показао, да човек није створен за смрт, да није створен за гроб, да није створен да буде храна црвима и смрад, него за живот вечни.

Ето ми који живимо после Господа Христа, колико разлога имамо више да Богу благодаримо, него они пре Његовога доласка. У Његово време ето та жена болесница и кћер Јаинова су оздравили. Живећи у Цркви Божијој, ми доживљавамо и исцељење од свих

болести својих, душевних па и телесних. Јер сви наши манастири су болнице, где многи болесници долазе од физичке болести и добијају здравље. Свети Василије Острошки, свети Петар Коришки, свети Наум Охридски и многи, многи други наши манастири, служе за исцељење од разних болести верноме народу. И милиони људи је васкрсло, не телом него душом. Јер душа која греша остаје у смрти. А кроз покајање, ми вас крштавамо за живот вечни. Најпре у светој Тајни крштења у којој добијамо благодат Божију, да живимо по заповестима Божијим, по закону Божијем. А онда када и као људи грешимо, Господ је знао нашу слабост и нашу немоћ, да ћемо по слабости грешити, па је оставио лек, један једини лек а то је света Тајна покајања и исповести. Нема другог начина да очистимо душу своју, да припремимо себе за живот вечни, сем користећи ову свету Тајну, а њу можемо користити много пута у животу. Крштење је једно, оно се не понавља. Али света Тајна покајања се понавља. Кад год осетимо да смо Бога ожалостили, увредили, својим делима, својим мислима, својим речима, кад смо ближњега свог ожалостили, кад смо били немилосрдни, кад смо били завидљиви, кад смо били горди.. а онда припадамо Богу, преко Његовог свештеника, преко духовника, и пред Њим исповедамо грехе своје, и добијамо опроштај грехова својих. И тако живећи у овом свету браћо и сестре, трудећи се да живимо по Закону Божијем, али кајући се и за грехове вољне и невољне које чинимо ми припремамо себе за живот вечни у Царству небескоме.

Нека би Господ молитвама свете Богородице, која нам је родила Спаситеља нашег Господа Христа, и свих угодника Божијих који су Богу служили у овоме животу, и угодили Богу и он их је прославио да и нас удостоји када пођемо одавде, да се нађемо у Царству Христовоме са свима светима и да тамо са анђелима Божијим и светитељима Божијим славимо, чудесног Господа Христа са Оцем, Духом светим, кроза све векове и сву вечност. Амин!